

ΠΡΟΣΟΜΟΙΩΣΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ

Θέματα Επιτροπών

17-18/01

2019

CULT Επιτροπή Πολιτισμού και Παιδείας

Οι νέες ευρωπαϊκές τάσεις δημιουργούν πρόσφορο έδαφος για την προώθηση ενός νέου ευρωπαϊκού μοντέλου παιδείας και εκπαίδευσης, που περιλαμβάνει την ίδρυση νέων και την ενίσχυση των ήδη υπάρχοντων σε ορισμένα κράτη - μέλη της Ε.Ε. μη κρατικών πανεπιστημίων. Οι τάσεις αυτές έχουν προκαλέσει έντονο διάλογο και αντικρουόμενες απόψεις, δεδομένου ότι η Ε.Ε. παραμένει προς το παρόν προσκολλημένη στο παραδοσιακό μοντέλο των κρατικών ιδρυμάτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Πώς μπορεί η Ε.Ε. να ισορροπήσει ανάμεσα στην προστασία του υπέρτατου αγαθού της δωρεάν παιδείας και στον σεβασμό και την ελευθερία της ιδιωτικής πρωτοβουλίας;

Η Ευρώπη των τελευταίων ετών βρίσκεται στο επίκεντρο διαρκών εξελίξεων, οι οποίες έχουν μεταβάλει τον τρόπο ζωής των ευρωπαίων πολιτών, τις εργασιακές απαιτήσεις, τις οικονομικές σταθερές, αλλά και ένα ευρύ φάσμα κεκτημένων βάσει των οποίων η Ένωση χάραξε την έως τώρα πορεία της. Στο πλαίσιο των εξελίξεων αυτών έχουν διαμορφωθεί ανάλογες τάσεις ανανέωσης και διαφοροποίησης των εκπαιδευτικών διαδικασιών από τα παραδοσιακά μοντέλα, καθώς έκαναν την εμφάνισή τους ιδιωτικά πανεπιστημιακά ιδρύματα με διαρκώς αυξανόμενες τάσεις.

Το αγαθό της παιδείας, που συμπεριλαμβάνεται στα θεμελιώδη δικαιώματα του ανθρώπου παγκοσμίως, προστατεύεται νομοθετικά εντός των συνόρων της Ευρωπαϊκής Ένωσης από την κοινοτική νομοθεσία, αλλά και από τα εθνικά συντάγματα των κρατών - μελών. Όπως κατοχυρώνεται από την Ιδρυτική Συνθήκη της Ευρωπαϊκής Ένωσης και το άρθρο 14 του Καταστατικού Χάρτη των Ανθρώπινων Δικαιωμάτων: «Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην εκπαίδευση και στην πρόσβαση στην επαγγελματική και συνεχή κατάρτιση. Το δικαίωμα αυτό περιλαμβάνει την ευχέρεια δωρεάν παρακολούθησης της υποχρεωτικής εκπαίδευσης» Είναι σημαντικό να τονισθεί πως λόγω της λεπτότητας που απαιτούν οι χειρισμοί του ζητήματος σε κοινοτικό επίπεδο, καθώς και της ανάγκης να παραμείνει το ζήτημα της εκπαίδευσης αρμοδιότητα εθνικής δικαιοδοσίας, η Ευρωπαϊκή Ένωση διαδραματίζει αμιγώς συμβουλευτικό ρόλο σε ό,τι αφορά την εκπαιδευτική πολιτική των μελών, περιορίζοντας τη νομοθετική της βοήθεια σε χρηματοδοτικά, υποστηρικτικά και γνωμοδοτικά μέσα. Με άλλα λόγια, τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατέχουν πλήρη δικαιοδοσία για τη διαμόρφωση της εθνικής πολιτικής για την παιδεία, ενώ η Ευρωπαϊκή Ένωση εξαντλεί τις αρμοδιότητές της στην αποκλειστική συμβουλευτική υποστήριξη των εθνικών υπουργείων στον τομέα αυτό. Η Συνθήκη για τη

Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΤFEU), στο άρθρο 165 διακηρύσσει: «Η Ένωση συμβάλλει στην ανάπτυξη παιδείας υψηλού επιπέδου, ενθαρρύνοντας τη συνεργασία μεταξύ κρατών - μελών και, αν αυτό απαιτείται, υποστηρίζοντας και συμπληρώνοντας τη δράση τους, σεβόμενη ταυτόχρονα πλήρως την αρμοδιότητα των κρατών μελών για το περιεχόμενο της διδασκαλίας και την οργάνωση του εκπαιδευτικού συστήματος, καθώς και την πολιτιστική και γλωσσική τους πολυμορφία».

Πράγματι, το ζήτημα της παιδείας ως θεσμική σταθερά αποτελεί εθνική αρμοδιότητα, λόγος για τον οποίο θα ήταν σκόπιμο να ληφθούν υπόψη οι επιμέρους εθνικές νομοθεσίες. Καθώς, όμως, το πρόβλημα της εξισορρόπησης ανάμεσα στην ιδιωτική πανεπιστημιακή εκπαίδευση και τη δημόσια δωρεάν παιδεία βρίσκεται στο επίκεντρο του ευρωπαϊκού διαλόγου, οι εθνικές απόψεις είναι πολυποικίλες και μεταβαλλόμενες, διαφέροντας μεταξύ της πλήρους απαγόρευσης της ιδιωτικής πανεπιστημιακής εκπαίδευσης (Ελλάδα, Φινλανδία), της μερικής και υπό κριτήρια αναγνωρισιμότητας πτυχίων θέσης χωρών όπως η Γερμανία, η Ολλανδία και η Αυστρία, έως και της σύζευξης ιδιωτικής και κρατικής δικαιοδοσίας (Γαλλία, Βρετανία).

Εφόσον, λοιπόν, είναι κατανοητή η νομοθετική οριοθέτηση της παιδείας, είναι σημαντικό να γίνει διακριτή η λεπτή θέση ανάμεσα στη δημόσια δωρεάν εκπαίδευση και την ιδιωτική πρωτοβουλία. Αφενός, το ιδιωτικό επιχειρείν έχει την ελευθερία να αναπτύσσεται σε οποιονδήποτε τομέα, εφόσον δεν θίγεται η ανθρώπινη αξιοπρέπεια ή η εθνική οικονομία, δεδομένου ότι η Ευρώπη υποστηρίζει την ανάπτυξη της ιδιωτικής επιχειρηματικότητας και τα εθνικά συντάγματα κατοχυρώνουν την αμφίδρομη ελευθερία της διδασκαλίας, αφετέρου, όμως, η ισότιμη πρόσβαση στην παιδεία αποτελεί δημόσιο αγαθό, το οποίο πρέπει να προβλέπεται και να εκπονείται αποκλειστικά από το κράτος. Άλλωστε, ελάχιστες είναι οι περιπτώσεις όπου η ιδιωτική εκπαίδευση απαλλάσσεται ολότελα από την εποπτεία και τον έλεγχο κάποιου κρατικού μηχανισμού, καθώς το αντίθετο θα οδηγούσε ενδεχομένως στην ασυδοσία της πρώτης. Το κράτος, δηλαδή, παραμένει ο επόπτης και αξιολογητής των ιδιωτικών πανεπιστημίων, και ως εκ τούτου υπεύθυνο για το προσφερόμενο εκπαιδευτικό και επιστημονικό έργο. Είναι, λοιπόν, κρίσιμης σημασίας να προσδιοριστεί το πλαίσιο εκείνο καθώς και οι προϋποθέσεις υπό τις οποίες η λεπτή αυτή διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στην ελευθερία του ιδιωτικού και στην δικαιοσύνη του δημόσιου αγαθού της παιδείας να γίνει διακριτή. Με ποιον τρόπο η Ευρωπαϊκή Ένωση θα μπορούσε να ισορροπήσει ανάμεσα στην προστασία του υπέρτατου αγαθού της δωρεάν παιδείας και στον σεβασμό και την ελευθερία της ιδιωτικής πρωτοβουλίας;

Το διαδίκτυο δεν αποτελεί μόνο έναν χώρο δημοκρατίας και ανοιχτού διαλόγου, αλλά και βήμα για την έκφραση ακραίων απόψεων, που πολλές φορές αγγίζουν τα όρια των ποινικών αδικημάτων. Παράλληλα, αυξάνονται ραγδαία τα φαινόμενα επιθέσεων στον κυβερνοχώρο (cyberattacks), ενώ συχνά τα προσωπικά δεδομένα των χρηστών διακινούνται, προκειμένου να χρησιμοποιηθούν για σκοπούς χειραγώγησης. Με ποιους τρόπους μπορεί η Ε.Ε. να προστατέψει τους πολίτες της από την έκθεση σε παράνομο περιεχόμενο (όπως για παράδειγμα οι «επιθέσεις μίσους» - hate speech), αλλά και την κακόβουλη χρήση των προσωπικών τους δεδομένων, χωρίς να διακινδυνεύεται η ελευθερία της έκφρασης)

Η ελευθερία της έκφρασης, η πολυφωνία, ο σεβασμός της αξιοπρέπειας του ανθρώπου και η προστασία της ιδιωτικότητας και των προσωπικών δεδομένων, αποτελούν θεμελιώδεις αξίες του δημοκρατικού πνεύματος, ενώ τα δικαιώματα, αλλά και οι υποχρεώσεις που απορρέουν από αυτές, θα πρέπει να αποτελούν προτεραιότητα των σύγχρονων κοινωνιών.

Κατ' αρχήν η ελευθερία της έκφρασης, ως ουσιαστική προϋπόθεση για την πρόοδο μιας δημοκρατικής κοινωνίας, αλλά και την ολοκλήρωση του ανθρώπου ως προσωπικότητας, με την επιφύλαξη πάντα της παραγράφου 2 του άρθρου 10 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, αφορά όχι μόνο τις πληροφορίες, απόψεις ή ιδέες που γίνονται ευχάριστα αποδεκτές ή που θεωρούνται μη προσβλητικές ή αδιάφορες, αλλά και εκείνες που προσβάλλουν, σοκάρουν ή ενοχλούν το Κράτος ή ένα τμήμα του πληθυσμού.

Από την άλλη πλευρά, η ανεκτικότητα και ο σεβασμός της ίσης αξιοπρέπειας όλων των ανθρώπων αποτελούν θεμέλιο λίθο κάθε δημοκρατικής και πλουραλιστικής κοινωνίας. Επομένως, κρίνεται αναγκαία υπό προϋποθέσεις η πρόληψη ή και τιμωρία όλων των μορφών έκφρασης, οι οποίες διαδίδουν, υποκινούν, προάγουν ή δικαιολογούν το μίσος που βασίζεται στη μισαλλοδοξία, τις εθνοτικές, φυλετικές, θρησκευτικές ή άλλες διακρίσεις οι οποίες αντιτίθενται στη διαφορετικότητα και στην πολυφωνία.

Η διαρκώς αυξανόμενη χρήση του διαδικτύου και των νέων τεχνολογιών σε όλες τις εκφάνσεις της καθημερινότητας του σύγχρονου ανθρώπου αφενός έχουν προσφέρει λυτρωτικές λύσεις σε σπουδαία ζητήματα που δυσχέραιναν σημαντικά την εξέλιξη και την πρόοδο, ενώ προσέφεραν ταχύτητα, ευκολία και άνεση στη διεκπεραίωση ενεργειών και διαδικασιών χωρίς τοπικούς ή χρονικούς περιορισμούς. Αφετέρου, όμως, έχουν φέρει στο προσκήνιο σοβαρά ζητήματα που αφορούν την ασφάλεια των χρηστών (φυσικών προσώπων, εταιριών, δημόσιων ή κρατικών υπηρεσιών κλπ.), τόσο ως προς τη διαφύλαξη των προσωπικών τους δεδομένων τα οποία διακινούνται ψηφιακά, όσο και ως προς την εγκυρότητα των διαδικτυακά παρεχόμενων υπηρεσιών. Ενδεικτικά, δεν είναι σπάνιες οι περιπτώσεις, στις οποίες παρατηρείται:

- κατάχρηση των προσωπικών δεδομένων των χρηστών (μαζική αποστολή ενημερωτικών μηνυμάτων ή προωθητικές ενέργειες μέσω τηλεφωνικών κλήσεων χωρίς την έγκριση του καταναλωτή),
- παράνομη χρήση προσωπικών δεδομένων (δημιουργία ψεύτικων λογαριασμών στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης με χρήση «κλεμμένων» στοιχείων και φωτογραφιών, απόσπαση κωδικών πρόσβασης σε ιστοσελίδες διαχείρισης τραπεζικών λογαριασμών κλπ.),
- παραβίαση απόρρητων εγγράφων και αρχείων και εκτέλεση κυβερνοεπιθέσεων - cyberattacks (σε εταιρίες μεγάλου οικονομικού ενδιαφέροντος, σε δημόσια ή κρατικά όργανα, αστυνομικές ή στρατιωτικές υπηρεσίες κλπ.).

Ταυτόχρονα το διαδίκτυο, ως πρωτοφανής πλατφόρμα άσκησης της ελευθερίας της έκφρασης, παρουσιάζει σημαντικά θετικά χαρακτηριστικά, όπως –ενδεικτικά- την παροχή ίσων ευκαιριών και δυνατοτήτων στο μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού να εκφραστούν και να μοιραστούν με άλλους τις απόψεις τους, την ανάπτυξη του διαλόγου και την προώθηση της πολυφωνίας, αλλά και την ευρεία διάδοση σημαντικών πληροφοριών ή ειδήσεων που αφορούν πληθυσμό πολύ μεγαλύτερο από αυτόν που περιορισμένα εμπλέκεται σ' αυτές. Συνεπάγεται, όμως, και κινδύνους, οι οποίοι μπορούν να αποβούν καταστροφικοί, ορισμένες φορές μέχρι και μοιραίοι, όπως η ταχύτατη διάδοση σχολίων που υποκινούν το μίσος και τη βία, η διαδικτυακή συσπείρωση μεγάλου αριθμού ατόμων, με σκοπό την ενίσχυση του φανατισμού «πίσω από την οθόνη», η δυνατότητα οργάνωσης παράνομων δράσεων και εγκληματικών ενεργειών και η συνακόλουθη δυσχέρεια εντοπισμού των δραστών, εκτεταμένη κατάχρηση ή παραβίαση ευαίσθητων προσωπικών δεδομένων.

Από τα παραπάνω καθίσταται προφανές ότι με τα νέα δεδομένα του σύγχρονου τεχνολογικού κόσμου, όπου αναντίρρητα βασιλεύει το διαδίκτυο, κρίνεται σκόπιμη, αν όχι αναγκαία, η θεσμοθέτηση διατυπώσεων, προϋποθέσεων, περιορισμών ή κυρώσεων, σε βαθμό ανάλογο προς τον επιδιωκόμενο σκοπό, που δεν είναι άλλος από την ίση προστασία όλων των δικαιωμάτων του ανθρώπου που σχετίζονται με αυτό. Με τα δεδομένα αυτά, με ποιους τρόπους μπορεί η Ε.Ε. να διασφαλίσει το αναφαίρετο δικαίωμα του σεβασμού της ανθρώπινης αξίας και αξιοπρέπειας, συμπεριλαμβανομένης της προστασίας των προσωπικών δεδομένων, χωρίς να περιορίσει ασφυκτικά αυτό της ελευθερίας της έκφρασης;

LIBE Επιτροπή Πολιτικών Ελευθεριών, Δικαιοσύνης και Εσωτερικών Υποθέσεων

Η παγκόσμια ανθρωπιστική κρίση έχει αναμφισβήτητα πυροδοτήσει φαινόμενα μαζικής εισροής ατόμων που ζητούν πολιτικό άσυλο, ιδίως στους κόλπους της Ε.Ε. Τι ζητήματα μπορούν να ανακύψουν από την αθρόα μετακίνηση και εγκατάσταση των ατόμων αυτών στα κράτη - μέλη της Ε.Ε. και με ποιους τρόπους μπορεί η τελευταία να συνδράμει στην ενσωμάτωσή τους στις χώρες υποδοχής;

Ως άσυλο νοείται η προστασία που δίνεται από ένα κράτος σε άτομα που φεύγουν από τη χώρα τους ή φοβούνται να επιστρέψουν σε αυτή, διότι διώκονται. Οι προϋποθέσεις χορήγησης ασύλου διέπονται, κατ' αρχήν, από τη Σύμβαση της Γενεύης του 1951 για το Καθεστώς των Προσφύγων. Αίτηση για άσυλο μπορεί να κάνει κάποιος, ο οποίος έχει φύγει από τη χώρα του και δεν μπορεί να γυρίσει, επειδή φοβάται βάσιμα ότι θα υποστεί δίωξη για έναν ή περισσότερους από τους εξής λόγους: φυλή, θρησκεία, εθνικότητα, συμμετοχή σε ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα, ή λόγω πολιτικών πεποιθήσεων. Κατά συνέπεια, προκειμένου να χορηγηθεί άσυλο σε έναν αιτούντα, θα πρέπει να πληροί τις παραπάνω προϋποθέσεις και τουλάχιστον έναν λόγο δίωξης. Οι συναφείς Κανονισμοί και οι Οδηγίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υιοθετούν τη Σύμβαση της Γενεύης για τον προσδιορισμό του Καθεστώτος των Προσφύγων και είναι σαφές πως η χορήγηση ασύλου συνιστά υποχρέωση της κρατών - μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Σημαντική, επίσης, κρίνεται η επιτυχής διάκριση ανάμεσα στις έννοιες του οικονομικού μετανάστη και του πρόσφυγα, σύμφωνα με τη Σύμβαση της Γενεύης για το Καθεστώς των Προσφύγων, άλλα και με την ευρωπαϊκή νομοθεσία. Ειδικότερα, ως οικονομικοί μετανάστες ορίζονται τα πρόσωπα εκείνα τα οποία εγκαταλείπουν τη χώρα τους, προσβλέποντας σε καλύτερες συνθήκες εργασίας και διαβίωσης στις χώρες τελικού προορισμού τους. Πρόσφυγες, αντίθετα, είναι εκείνοι που φοβούνται για τη ζωή τους λόγω της φυλής, της θρησκείας, των πολιτικών τους πεποιθήσεων κλπ. Οι οικονομικοί μετανάστες έχουν καταρχήν τη δυνατότητα να επιστρέψουν στην πατρίδα τους, όποτε το θελήσουν, σε αντίθεση με τους πρόσφυγες, που δεν μπορούν να επιστρέψουν μέχρι να αλλάξει εκεί η κατάσταση, έτσι ώστε να μπορούν να γυρίσουν και να είναι ασφαλείς.

Η θέσπιση ενός αποτελεσματικού συστήματος ασύλου αποτελεί αναπόσπαστο μέρος μιας σύγχρονης και ολοκληρωμένης πολιτικής της διαχείρισης των μεταναστευτικών ροών. Η σαφής προσήλωση στην υιοθέτηση ομαλών συνθηκών υποδοχής και ενσωμάτωσης των αιτούντων πολιτικό άσυλο συνιστά υποχρέωση των κρατών - μελών, η οποία απορρέει όχι μόνο από την

ευρωπαϊκή νομοθεσία, αλλά και από την ίδια την ουσία του ανθρωπισμού. Η δίκαιη αλλά ταχεία διαδικασία του ασύλου, διασφαλίζει ότι οι πρόσφυγες λαμβάνουν τα ευεργετήματα που προβλέπονται από τις διεθνείς συμβάσεις και την εθνική νομοθεσία σε εύλογο χρόνο.

Η διόγκωση του φαινομένου των αιτούντων άσυλο σε συνδυασμό με την αύξουσα απροθυμία και δυσκολία των χωρών υποδοχής να αποδεχθούν το αντίστοιχο οικονομικό και κοινωνικό κόστος νπροβληματίζουν το σύνολο των μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Προϊόν του κοινού αυτού προβληματισμού αποτέλεσε η σειρά ρυθμιστικών πρωτοβουλιών σε κεντρικό ευρωπαϊκό επίπεδο (Οδηγίες 9/2003ΕΚ, 86/2003ΕΚ 83/2004ΕΚ και 85/2005ΕΚ σχετικά με τις συνθήκες υποδοχής, την οικογενειακή επανένωση, την αναγνώριση του καθεστώτος του πρόσφυγα και την διαδικασία ασύλου, αντίστοιχα).

Οι αιτούντες πολιτικό άσυλο, καταφθάνοντας στα κράτη - μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης αντιμετωπίζουν πλέον πολύ μεγάλες δυσκολίες οικονομικές, ψυχολογικές και κοινωνικές. Η μη μόνιμη στέγαση, η κράτηση, οι περιορισμοί στο δικαίωμα της εργασίας, της εκπαίδευσης, της εκμάθησης της γλώσσας και της περίθαλψης, καθώς και τα διοικητικά εμπόδια στην επανένωση της οικογένειας είναι τα κυριότερα.

Ποια ζητήματα δύνανται να προκύψουν από τη μαζική μετακίνηση και εγκατάσταση των αιτούντων πολιτικό άσυλο στα κράτη - μέλη της Ευρωπαϊκή Ένωση; Με ποιους ουσιαστικούς και αποτελεσματικούς τρόπους μπορεί η Ευρωπαϊκή Ένωση να συνδράμει στην ομαλή κοινωνική τους ενσωμάτωση;

ENVI Επιτροπή Περιβάλλοντος, Δημόσιας Υγείας και Ασφάλειας των Τροφίμων

Η παράνομη αλιεία συνιστά σοβαρή απειλή για τους παγκόσμιους θαλάσσιους πόρους. Τι μέτρα μπορεί να λάβει η Ε.Ε. για την καταπολέμησή της;

Ανέκαθεν η αλιεία αποτελούσε μία από τις βασικότερες οικονομικές και βιοποριστικές δραστηριότητες μεγάλου μέρους του παγκόσμιου πληθυσμού, ιδίως σε περιοχές με μεγάλες παραθαλάσσιες εκτάσεις. Δεν είναι τυχαίο μάλιστα το γεγονός ότι στη δεκαετία του 1950, αναπτυσσόμενες χώρες της Λατινικής Αμερικής ήταν αυτές που διεκδίκησαν, για πρώτη φορά, τη γνωστή πλέον σήμερα Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη, με κύριο μέλημά τους την ανεμπόδιστη ανάπτυξη της αλιείας εντός των 200 ναυτικών μιλίων από τις ακτές τους.

Ενώ η αλιεία εξακολουθεί να αποτελεί όχι μόνο έναν σπουδαίο τομέα της σύγχρονης οικονομίας, αλλά και μία από τις σημαντικότερες πηγές διατροφής παγκοσμίως, οι τρόποι με τους οποίους συχνά υλοποιείται βλάπτουν τόσο τους θαλάσσιους πληθυσμούς όσο και το θαλάσσιο περιβάλλον, μη συμβαδίζοντας με τους κανονισμούς που διέπουν την εν λόγω διαδικασία. Ως εκ τούτου, διαμορφώνεται το φαινόμενο της παράνομης αλιείας ή, όπως επισήμως αναφέρεται από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, το φαινόμενο της «Παράνομης, Λαθραίας και Άναρχης αλιείας (ΠΛΑ)». Ειδικότερα, σύμφωνα με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η αλιεία είναι παράνομη, όταν γίνεται χωρίς έγκριση, ενάντια στα μέτρα διατήρησης και διαχείρισης των Περιφερειακών Οργανώσεων Διαχείρισης της Αλιείας (ΠΟΔΑ) και ενάντια στην εθνική νομοθεσία και τις διεθνείς υποχρεώσεις. Παράλληλα, είναι λαθραία, όταν δεν αναφέρεται ή όταν η αναφορά της παραβιάζει διεθνείς, περιφερειακές και εθνικές νομοθεσίες και κανονισμούς. Τέλος, η αλιεία είναι άναρχη, όταν τα αλιευτικά σκάφη που την πραγματοποιούν δεν φέρουν εθνικότητα ή όταν οι μέθοδοι υλοποίησής της θέτουν σε κίνδυνο τα αποθέματα ιχθύων.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση, προκειμένου να περιορίσει το παραπάνω φαινόμενο και τις επιπτώσεις του, έχει θεσπίσει ένα νομικό πλαίσιο που θέτει τα όρια μέσα στα οποία μπορεί να αναπτύσσεται η αλιευτική δραστηριότητα. Καίριο σημείο του πλαισίου αυτού αποτελεί ο Κανονισμός 1005/2008 περί δημιουργίας κοινοτικού συστήματος πρόληψης, αποτροπής και εξάλειψης της παράνομης, λαθραίας και άναρχης αλιείας ο οποίος ορίζει *inter alia* ότι από και προς την Ευρωπαϊκή Ένωση μπορούν να εξαχθούν και να εισαχθούν μόνο προϊόντα θαλάσσιας αλιείας που φέρουν πιστοποίηση ως νόμιμα από το κράτος σημαίας ή το κράτος εξαγωγής τους. Εξίσου σημαντικό σημείο αποτελεί και ο κανονισμός 1010/2009 για θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του

κανονισμού (ΕΚ) αριθμ. 1005/2008 του Συμβουλίου, καθώς αυτός είναι που καθιστά εφικτή την εφαρμογή του πρώτου.

Παρόλα αυτά η παράνομη αλιεία αφορά ακόμα το 19% της παγκόσμιας αναφερθείσας αξίας αλιευμάτων, με αποτέλεσμα να αγγίζει ως δραστηριότητα τα 10 δισεκατομμύρια δολάρια. Μάλιστα, παρά το γεγονός ότι έτσι επηρεάζεται σοβαρότατα η οικονομική και κοινωνική ισορροπία πολλών περιοχών, δεδομένου ότι η συγκεκριμένη κατάσταση επιβαρύνει σφοδρά τους νομοταγείς αλιείς, οι περιβαλλοντικές επιπτώσεις του φαινομένου είναι ακόμα πιο κρίσιμες. Αυτό συμβαίνει ιδίως διότι αλιεύοντας με ανορθόδοξους τρόπους πλήττεται συχνά ο βυθός της θάλασσας και το θαλάσσιο περιβάλλον ευρύτερα, ενώ, ταυτόχρονα, η αλιεία μεγάλων πληθυσμών ειδών θέτει σε άμεσο κίνδυνο τη διατήρηση της θαλάσσιας βιοποικιλότητας.

Ποια είναι τα επόμενα βήματα που πρέπει να ακολουθήσει η Ευρωπαϊκή Ένωση για την οριστική αντιμετώπιση του φαινομένου της παράνομης, λαθραίας και άναρχης αλιείας, ώστε να προστατευθούν οι παγκόσμιοι θαλάσσιοι πόροι; Ποιες προκλήσεις υφίστανται στο ζήτημα αυτό και πώς μπορεί να τις αντιπαρέλθει;

TRAN Επιτροπή Μεταφορών και Τουρισμού

Η υιοθέτηση ευρωπαϊκών προτύπων στις τουριστικές υπηρεσίες μέσω ενός εναρμονισμένου ευρωπαϊκού συστήματος πιστοποίησης και ενιαίου ευρωπαϊκού σήματος τουρισμού, με σκοπό τη διασφάλιση της ποιότητας και της βιωσιμότητας στον τουρισμό, τη μείωση του κόστους μεταφορών και την αποφυγή απώλειας εσόδων λόγω ανεπάρκειας πληροφοριών προς τους καταναλωτές, με ταυτόχρονη βελτίωση της ανταγωνιστικότητας της ευρωπαϊκής τουριστικής βιομηχανίας.

Ο Τουρισμός αποτελεί τον τρίτο μεγαλύτερο οικονομικό παράγοντα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, με τις αναλύσεις να προβλέπουν ακόμη μεγαλύτερη άνοδο και δυνατότητες δημιουργίας θέσεων εργασίας. Ταυτόχρονα, πρόκειται για έναν τομέα εξαιρετικά ευαίσθητο σε εξωγενείς παράγοντες, με πτώση στην καταναλωτική εμπιστοσύνη, η οποία έχει παρατηρηθεί τα τελευταία χρόνια σε διάφορους, δημοφιλείς στο παρελθόν, τουριστικούς προορισμούς, κυρίως εξαιτίας των μεταναστευτικών ροών. Ακόμη, υπαρκτό είναι και το αντίστροφο φαινόμενο, όπου καινούριοι, δελεαστικοί ταξιδιωτικοί προορισμοί δεν προσελκύουν επαρκείς τουρίστες εξαιτίας της έλλειψης προβολής.

Αποσκοπώντας στη συνεχή βιωσιμότητα και ανάπτυξη της τουριστικής βιομηχανίας, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, στην επικοινωνία της «Ευρώπη, ο υπ' αριθμόν 1 ταξιδιωτικός προορισμός του κόσμου - καινούρια πολιτική βάση για τον τουρισμό στην Ευρώπη» σκιαγραφεί ως προτεραιότητα την ανάπτυξη ανταγωνιστικότητας, βιωσιμότητας, υπευθυνότητας και προσβασιμότητας στον ευρωπαϊκό τουρισμό, σε συνδυασμό με την κατάλληλη διεθνή προβολή και οικονομική υποστήριξη.

Ωστόσο, διάφοροι ευρωπαϊκοί τουριστικοί οργανισμοί και ενώσεις, όπως η ECTAA (Ομάδα Ενώσεων Εθνικών Ταξιδιωτικών Πρακτόρων εντός της ΕΕ), εναντιώνονται στην πρόταση καθιέρωσης ενιαίων Ευρωπαϊκών προτύπων, δεδομένου ότι αυτά ενδέχεται να επικρατούν έναντι των εθνικών ή τοπικών, όπως έχουν διαμορφωθεί βάσει των τοπικών συνθηκών και των απαιτήσεων της εκάστοτε αγοράς, κατ' εφαρμογή των αρχών της επικουρικότητας και αναλογικότητας, που αποτελούν δομικά στοιχεία της ευρωπαϊκής νομοθεσίας. Άλλωστε, επιφυλάξεις διατυπώνονται και για την εν γένει πρακτική διάσταση της δημιουργίας, πραγματικής εφαρμογής και λειτουργικότητας των προτύπων αυτών, οι οποίες ενδεικτικά γεννούν τα παρακάτω ερωτήματα:

- Πώς η Ευρωπαϊκή Ένωση θα διεξαγάγει ουσιώδη διάλογο με τους σημαντικούς αλλά συχνά απειλούμενους παράγοντες, τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις και τις τοπικές κοινωνίες, σε ένα πλαίσιο συναπόφασης για τη σκιαγράφηση των τουριστικών προτύπων;
- Ποιου είδους καθολικά πρότυπα θα ανταποκριθούν αποτελεσματικά στο μεγάλο εύρος απαιτήσεων της ευρωπαϊκής και διεθνούς αγοράς, αλλά και στη διαφορετικότητα μεταξύ των ευρωπαϊκών τουριστικών προορισμών;
- Πώς θα καταρτιστούν οι αρμόδιες επιτροπές που θα διεξαγάγουν την αξιολόγηση επιχειρηματικού αποτελέσματος για τα προτεινόμενα μέτρα, ιδιαίτερα αν ληφθούν υπόψη οι πιθανές δυσκολίες οικονομικής ανταπόκρισης από τους τοπικούς παράγοντες;
- Με δεδομένο ότι οι βάσεις για την τουριστική πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης τέθηκαν σε μια εποχή κατά την οποία η περιβαλλοντική συνείδηση δεν κατείχε εξίσου σημαίνουσα θέση, πώς θα σχεδιαστούν ευρωπαϊκά πρότυπα που να περιλαμβάνουν την αειφορία, την προστασία του περιβάλλοντος και της βιοποικιλότητας σε εξέχουσα θέση;

Λαμβάνοντας υπόψη τη διαρκή αλληλεπίδραση των τουριστικών δραστηριοτήτων με την ευρύτερη πολιτική, κοινωνική και οικονομική κατάσταση στον ευρωπαϊκό χώρο, πώς μπορεί η Ε.Ε. να καταρτίσει ικανά καθολικά πρότυπα σε Ευρωπαϊκό επίπεδο και αντίστοιχες μεθόδους πιστοποίησης ποιότητας των παρεχόμενων υπηρεσιών, με στόχο την επαρκή πληροφόρηση των εγχώριων και εξωτερικών καταναλωτών;

ITRE Επιτροπή Βιομηχανίας, Έρευνας και Ανάπτυξης

Η αύξηση της χρήσης των νέων τεχνολογιών και η τάση αυτοματοποίησης των λειτουργιών σε όλους τους τομείς, αναμένεται να επιφέρει σημαντικές επιπτώσεις στις επιχειρήσεις και την κοινωνία. Σε παγκόσμιο επίπεδο, οι κυβερνήσεις έχουν ξεκινήσει φιλόδοξα προγράμματα, για να υποστηρίξουν την ανάπτυξη τεχνολογιών που βασίζονται στα συστήματα αυτοματοποίησης και να τους αποδώσουν ηγετική θέση στον επιχειρησιακό τομέα. Ποια προβλήματα μπορεί να επιφέρει η νέα αυτή πραγματικότητα και πώς μπορούν να αντιμετωπιστούν από την Ε.Ε.;

Κατά τις πρώτες δύο δεκαετίες του 21ου αιώνα σημειώθηκε αλματώδης ανάπτυξη στον τομέα των ψηφιακών τεχνολογιών, της τεχνητής νοημοσύνης, της ρομποτικής και των τεχνολογιών αυτοματοποίησης. Εντυπωσιακά παραδείγματα των καινοτόμων αυτών τεχνολογιών αποτελούν η μηχανική μάθηση και η κατασκευή αλγορίθμων, το υπολογιστικό νέφος, το Διαδίκτυο των πραγμάτων, τα αυτοκινούμενα οχήματα, τα μη επανδρωμένα αεροσκάφη, τα ρομπότ που χρησιμοποιούνται στην ιατρική, τη γεωργία ή στις κατασκευές, τα αυτόματα οπλικά συστήματα, τα συστήματα αναγνώρισης ομιλίας και εικόνας, οι έξυπνες συσκευές κ.ά.

Τα εν λόγω τεχνολογικά επιτεύγματα αποδείχθηκαν ιδιαίτερος ωφέλιμα, καθώς συνέδραμαν στην επίλυση μεγάλων κοινωνικών προκλήσεων και δυσεπίλυτων προβλημάτων, όπως στην αντιμετώπιση χρόνιων ασθενειών, στη μείωση της θνησιμότητας και των τροχαίων δυστυχημάτων, στην καταπολέμηση της κλιματικής αλλαγής και στην πρόβλεψη απειλών κυβερνοασφάλειας. Αξιοσημείωτος είναι και ο οικονομικός αντίκτυπος των νέων τεχνολογιών και της αυτοματοποίησης της γνώσης, της εργασίας και των ρομπότ, καθώς εκτιμάται ότι αυτός θα ανέρχεται από 6,5 τρισ. ευρώ έως και 12 τρισ. ευρώ ετησίως έως το 2025.

Σε παγκόσμιο επίπεδο, ανεπτυγμένες οικονομίες, όπως οι ΗΠΑ, η Κίνα, η Ιαπωνία και ο Καναδάς, αναγνωρίζουν τον ρηξικέλευθο χαρακτήρα της νέας τεχνολογίας και έχουν προβεί ήδη στην υιοθέτηση διαφόρων στρατηγικών για την αξιοποίηση και περαιτέρω ανάπτυξή της. Στον αντίποδα του παγκόσμιου ανταγωνισμού, η Ευρωπαϊκή Ένωση στοχεύει να αποκτήσει ηγετική θέση στις τεχνολογικές εξελίξεις και να εξασφαλίζει την ταχεία ενσωμάτωσή τους σε όλους τους τομείς της οικονομίας της. Για να επιτύχει τον στόχο της, αυξάνει τις επενδύσεις της στην τεχνητή νοημοσύνη σε περίπου 1,5 δισ. ευρώ έως τα τέλη του 2020 στο πλαίσιο του εμβληματικού προγράμματός της για την έρευνα και την καινοτομία «Ορίζων 2020».

Ωστόσο, παρά τα σημαντικά οφέλη στην κοινωνία και την οικονομία, η εμφάνιση της αυτοματοποίησης, της ρομποτικής και της τεχνητής νοημοσύνης έφερε στο ευρωπαϊκό προσκήνιο και σοβαρές ανησυχίες. Η υιοθέτηση νέων τεχνολογιών, μετασχηματίζει τις κοινωνικές, οικονομικές και εργασιακές νόρμες, ενώ παράλληλα εγείρει νέα δεοντολογικά, ηθικά και νομικά ζητήματα. Υποστηρίζεται ότι η πρόοδος που φέρνουν οι νέες τεχνολογίες και η αυτοματοποίηση σε όλους τους τομείς, μπορεί να λειτουργήσει αποσταθεροποιητικά και ορισμένα κράτη θα είναι δύσκολο να προσαρμοστούν και να ανταπεξέλθουν επιτυχώς στις νέες αλλαγές.

Ποιες είναι οι αναδυόμενες προκλήσεις που προκύπτουν από την ανωτέρω τεχνολογική επανάσταση και ποιες ευρωπαϊκές πρωτοβουλίες και νέες στρατηγικές μπορούν να καθοριστούν, με σκοπό που την έγκαιρη και συντονισμένη από όλα τα κράτη μέλη αντιμετώπισή τους;

EMPL Επιτροπή Απασχόλησης και Κοινωνικών Υποθέσεων

Σύμφωνα με στοιχεία της Ε.Ε., δεδομένης της οικονομικής κρίσης και αστάθειας, τα επίπεδα φτώχειας και ανέχειας σε ορισμένα κράτη - μέλη της έχουν αυξηθεί σημαντικά. Για τον λόγο αυτό, προτάθηκε η εισαγωγή του θεσμού του «Εισοδήματος του Πολίτη», με σκοπό να απολαμβάνουν όλοι οι πολίτες της αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης. Με ποιους τρόπους μπορεί η Ε.Ε. να διασφαλίσει τις προϋποθέσεις δυνάμει των οποίων κάθε πολίτης θα μπορεί να αποκτήσει το βοήθημα αυτό και ποιες ασφαλιστικές δικλείδες μπορούν να θεσμοθετηθούν;

Σύμφωνα με πρόσφατη έρευνα της Eurostat, ένας άνθρωπος βρίσκεται σε κατάσταση φτώχειας ή κοινωνικού αποκλεισμού, όταν αντιμετωπίζει μία ή περισσότερες από τις παρακάτω προβληματικές καταστάσεις:

- I. Όταν έχει εισοδήματα μικρότερα του 60% του μέσου εθνικού εισοδήματος,
- II. Όταν στερείται την πρόσβαση σε βασικά καταναλωτικά αγαθά ή αδυνατεί να αντεπεξέλθει σε στοιχειώδεις οικονομικές υποχρεώσεις,
- III. Όταν ζει σε οικογένεια αντιμέτωπη με τον κίνδυνο της ανεργίας, δηλαδή σε οικογένεια που κανένα μέλος της δεν έχει σταθερή εργασία.

Περαιτέρω, κατά την περίοδο της εκτενούς οικονομικής κρίσης και πολιτικής αστάθειας, διαπιστώθηκε ότι ένας στους έξι (πάνω από 80 εκατομμύρια άτομα) στην Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ) κινδυνεύουν από τη φτώχεια -μεταξύ αυτών 20 εκατομμύρια παιδιά- και το 8% του εργαζόμενου πληθυσμού. Για τον λόγο αυτό, η ΕΕ ανακήρυξε το 2010 ως Ευρωπαϊκό Έτος για την καταπολέμηση όχι μόνο της φτώχειας αλλά και του κοινωνικού αποκλεισμού, με στόχο τη διεύρυνση της ευαισθητοποίησης του κοινού, την καθιέρωση τόσο νέων συνεργασιών όσο και ισχυρής πολιτικής δέσμευσης, προσανατολίζοντας τις ενέργειές της στη μείωση, αν όχι εξάλειψη, της ανέχειας στις χώρες της Ευρώπης. Επιπρόσθετα, στο πλαίσιο της στρατηγικής «Ευρώπη 2020», το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο ενέκρινε έναν βασικό στόχο: ότι μέχρι το 2020 τα άτομα στην ΕΕ που αντιμετωπίζουν κίνδυνο φτώχειας ή κοινωνικού αποκλεισμού θα πρέπει να είναι λιγότερα κατά 20 εκατομμύρια σε σχέση με το 2010.

Για την πραγμάτωση του ανωτέρω σκοπού, η ΕΕ σχεδίασε και υλοποίησε διάφορα προγράμματα, προκειμένου να πετύχει την εξασφάλιση των αξιοπρεπών συνθηκών διαβίωσης των οικονομικά

ασθενέστερων πολιτών της. Ενδεικτικά, δεδομένου ότι το βιοτικό επίπεδο των ατόμων διαφέρει ανά τις χώρες της ΕΕ, συντάχθηκε το πρόγραμμα «ImPRovE Project». προκειμένου να εξεταστούν οι πιθανότητες σύστασης του ελάχιστου εγγυημένου εισοδήματος (εισόδημα αναφοράς) στις εξής χώρες: Βέλγιο, Φινλανδία, Ελλάδα, Ουγγαρία, Ιταλία, και Ισπανία, ενώ ταυτόχρονα υλοποιείται στο Λουξεμβούργο. Παράλληλα, συστάθηκε το Ταμείο Ευρωπαϊκής Βοήθειας προς τους Απόρους (Fund for European Aid to the Most Deprived - «FEAD»), το οποίο ενισχύει τις δράσεις των κρατών μελών της ΕΕ ώστε να παρέχουν υλική βοήθεια, όπως τρόφιμα, ρούχα, και άλλα απαραίτητα είδη για προσωπική χρήση. Ήδη παραπάνω από 3,8 εκατομμύρια ευρώ έχουν δεσμευθεί για το πρόγραμμα FEAD κατά την περίοδο 2014 - 2020. Τέλος, η Επιτροπή, για την παραπάνω περίοδο, ενέκρινε εθνικά προγράμματα στο πλαίσιο των οποίων οι εθνικές αρχές λαμβάνουν αυτόνομα αποφάσεις που οδηγούν στην παροχή βοήθειας από εταίρους (μη κυβερνητικούς).

Ωστόσο, το ποσοστό κινδύνου φτώχειας στην ΕΕ παρέμεινε σχετικά σταθερό μεταξύ του 2010 και του 2013, παρουσιάζοντας μικρή αύξηση από 16,5% σε 16,7%. Μεταξύ των ετών 2013 και 2014, το ποσοστό κινδύνου φτώχειας αυξήθηκε κατά 0,5 εκατοστιαίες μονάδες, και στη συνέχεια αυξήθηκε ελαφρώς το 2015, αγγίζοντας το 17,3%. Συνεπώς, η αρωγή της ΕΕ στην κατοχύρωση αξιοπρεπών συνθηκών διαβίωσης για όλους τους πολίτες και τη θεσμοθέτηση ασφαλιστικών δικλείδων για την ορθότερη αξιοποίηση του επιδόματος «Εισόδημα του Πολίτη», κρίνεται πιο αναγκαία από ποτέ για τα κράτη μέλη.

Η εισαγωγή του θεσμού του «Εισοδήματος του Πολίτη» κατατείνει:

- Στην παροχή βοήθειας στα κράτη μέλη για τον σχεδιασμό επαρκών και αποτελεσματικών μέτρων στήριξης του εισοδήματος,
- Στη διευκόλυνση αμοιβαίου εντοπισμού των καταλληλότερων πρακτικών που στοχεύουν στην καταπολέμηση της φτώχειας,
- Στην εφαρμογή του έργου της Επιτροπής σχετικά με την παρακολούθηση και αξιολόγηση της επάρκειας της εισοδηματικής στήριξης στην Ευρώπη.

Με δεδομένο ότι τα ποσοστά της φτώχειας σημειώνουν αυξητική τάση, παρά τις προσπάθειες της ΕΕ, είναι πλέον ζωτικής σημασίας η ουσιαστική θεσμοθέτηση του «Εισοδήματος του Πολίτη». Ποια κριτήρια πρέπει να ορίσει η Ε.Ε., δυνάμει των οποίων θα παρέχεται το επίδομα αυτό στους πολίτες της; Με ποιους τρόπους μπορεί να διασφαλιστεί η διαφάνεια του θεσμού;

FEMM Επιτροπή Δικαιωμάτων των Γυναικών και Ισότητας των Φύλων

Σύμφωνα με έρευνες στα κράτη - μέλη της Ε.Ε., οι γυναίκες δεν εκπροσωπούνται επαρκώς στην πολιτική σε τοπικό, περιφερειακό, εθνικό και ευρωπαϊκό επίπεδο, γεγονός που διακινδυνώνει την ιδέα ότι η πολιτική είναι αποκλειστικό προνόμιο ενός ανδροκρατούμενου συνόλου. Δεδομένου ότι η ισότιμη συμμετοχή και εκπροσώπηση γυναικών και ανδρών είναι ζωτικής σημασίας σε κάθε πτυχή της δημόσιας και ιδιωτικής ζωής, συμπεριλαμβανομένης της πολιτικής, προκειμένου να αποκατασταθούν οι ανισότητες και να αλλάξει η γενική νοοτροπία που περιορίζει τις γυναίκες στους παραδοσιακούς ρόλους, ποιες νομοθετικές αλλαγές ή νέες ειδικές πολιτικές θα μπορούσε να εισάγει η Ε.Ε., προκειμένου να προωθηθεί μεγαλύτερη αντιπροσωπευτικότητα των δύο φύλων στο πολιτικό σύστημα;

Είναι γεγονός ότι εν έτει 2018 παρατηρείται ακόμη το φαινόμενο της ανισότητας των δύο φύλων και η έντονη καταπάτηση των δικαιωμάτων των γυναικών τόσο στις αναπτυσσόμενες χώρες όσο και στις αναπτυγμένες, παρά το γεγονός ότι στις τελευταίες τα δικαιώματα αυτά είναι συνταγματικά κατοχυρωμένα. Ενδεικτικό είναι το γεγονός ότι σύμφωνα με μελέτη που διεξήγε η παγκόσμια ανθρωπιστική οργάνωση «Plan International» στο πλαίσιο του προγράμματος «Because I am a Girl», για την προώθηση της ισότητας των φύλων, καμιά χώρα στον κόσμο δεν βρίσκεται στον δρόμο, για να πετύχει ουσιαστική ισότητα των δύο φύλων μέχρι το 2030, όπως αυτή καθορίζεται από τους «Στόχους για τη Βιώσιμη Ανάπτυξη» του ΟΗΕ, που υπεγράφη από τους ηγέτες όλου του κόσμου το 2015.

Η ισότητα των φύλων δεν αποτελεί μια απλή μαθηματική έννοια. Η ουσία της αναφέρεται στην ισότιμη πρόσβαση στις ευκαιρίες που δίνονται στον κοινωνικό, οικονομικό, εργασιακό - επαγγελματικό και πολιτικό τομέα. Παρά το γεγονός ότι γίνονται αρκετές προσπάθειες προς αυτή την κατεύθυνση, ένα από τα φλέγοντα ζητήματα που παραμένει στο προσκήνιο της παγκόσμιας κοινότητας στη σύγχρονη εποχή είναι η περιορισμένη συμμετοχή των γυναικών στα κέντρα λήψης πολιτικών αποφάσεων. Αναντίρρητα, η ψήφιση της διεθνούς σύμβασης του Ο.Η.Ε. για τα ίσα πολιτικά δικαιώματα των γυναικών και την ίση πρόσβαση σε όλα τα δημόσια λειτουργήματα το 1952 έφερε την επανάσταση στο κοινωνικό γίνεσθαι. Κατά πόσο, όμως, εφαρμόζεται αυτή στην πράξη; Όπως αποδεικνύει η πραγματικότητα, η νομοθετική θεσμοθέτηση της ισότητας σε καμία περίπτωση δεν προεξοφλεί και δεν εξασφαλίζει ούτε την ουσιαστική ισότητα ανάμεσα στα δύο φύλα, αλλά ούτε και την παροχή ίσων ευκαιριών.

Στον πολιτικό στίβο, η παρουσία των γυναικών στα κοινοβούλια και στα υψηλά πολιτικά αξιώματα παρουσιάζεται αυξημένη σε σχέση με τις προηγούμενες δεκαετίες αλλά μόνο το 22 % των γυναικών συμμετέχουν ενεργά στην πολιτική ζωή. Είναι γεγονός ότι σε τοπικό και διεθνές πολιτικό επίπεδο γίνονται εκτεταμένες προσπάθειες με στόχο την προώθηση της συμμετοχής των γυναικών στα κοινά. Χαρακτηριστικό παράδειγμα και μεγάλο ιστορικό γεγονός αποτελεί η κατοχύρωση του δικαιώματος του «εκλέγεσθαι» για τις γυναίκες, αλλά και η πρόσφατη ποσόστωση στην κατάρτιση των ψηφοδελτίων. Ωστόσο, οι προσπάθειες αυτές δεν έχουν καρποφορήσει απόλυτα, με βασική αιτία την έντονη παρουσία σεξιστικών στερεοτύπων και προκαταλήψεων, που έχουν εδραιωθεί ανά τους αιώνες στις ανδροκρατούμενες κοινωνίες, και έχουν ως αποτέλεσμα την άνιση αντιμετώπιση των γυναικών και την περιορισμένη συμμετοχή τους στη δημόσια ζωή. Κατά συνέπεια, ακόμη και στον 21ο αιώνα η εικόνα της πολιτικής εξουσίας παραμένει κυριαρχικά ανδρική.

Στο σημείο αυτό είναι σημαντικό να υπογραμμιστεί ότι βασική προϋπόθεση για να αλλάξει η ανδροκρατούμενη εικόνα και να ενισχυθεί η γυναικεία συμμετοχή στη δημόσια σφαίρα είναι η καταπολέμηση των ανισοτήτων και η αλλαγή της νοοτροπίας που περιορίζει τις γυναίκες στους παραδοσιακούς τους ρόλους. Ειδικότερα, το πρότυπο που οφείλουν τα κράτη - μέλη να προβάλλουν είναι αυτό της σύγχρονης γυναίκας που δικαιούται και μπορεί να ενσαρκώσει πολλούς ρόλους, να αναλάβει ευθύνες και υποχρεώσεις, κυρίως όμως να είναι ενεργός πολίτης, να συμμετέχει στα κοινά και να εκπροσωπείται επαρκώς η βούλησή της στην πολιτική σκηνή. Τα κράτη - μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης οφείλουν με λίγα λόγια να προβούν σε εκείνες τις ενέργειες που θα εξασφαλίσουν στις γυναίκες τη δυνατότητα να ισορροπήσουν τους πολλαπλούς και συχνά αλληλοσυγκρουόμενους ρόλους τους (μητέρα, νοικοκυρά, σύζυγος, εργαζόμενη), έτσι ώστε να έχουν τον απαιτούμενο ελεύθερο χρόνο και τις ιδανικές συνθήκες να ασχοληθούν ενεργά και με τα πολιτικά δρώμενα. Άλλωστε, η ισότιμη εκπροσώπηση των γυναικών και των ανδρών είναι αναγκαία παράμετρος για τη δημιουργία ενός κράτους - δικαίου για την επίτευξη της κοινωνικής συνοχής, αλλά και της οικονομικής και πνευματικής εξέλιξης. Σε κάθε περίπτωση, φορέας της κρατικής εξουσίας στα σύγχρονα δημοκρατικά πολιτεύματα των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι ο λαός, οπότε η έκφραση της γνώμης τόσο των ανδρών όσο και των γυναικών στο πολιτικό σύστημα κρίνεται μείζονος σημασίας.

Ποιοι είναι οι λόγοι που εμποδίζουν την ισότιμη ανάμειξη των γυναικών στη δημόσια ζωή; Ποιες νέες μεθόδους και πρακτικές οφείλουν να εισάγουν τα κράτη - μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης με σκοπό να προωθηθεί η αντιπροσωπευτική συμμετοχή των δύο φύλων στο πολιτικό σύστημα;

